

Десятки вчених вивчали і досліджували суть процесу читання та його складові. Досить актуальним для вивчення проблеми техніки читання є аналіз спадщини В. О. Сухомлинського, який докладно вивчав способи розвитку читацьких умінь учнів початкових класів. У педагогічній спадщині Сухомлинського ми можемо знайти багато цікавих ідей та ефективних методів для розвитку читацьких умінь учнів, які були випробувані у навчально-виховному процесі сільської школи. Основним завданням вчителя є пробудження у дитини цікавості до читання. Це можливо зробити за допомогою використання кольорових картинок, казок та ігор.

В. Сухомлинських стверджував, що надзвичайно важливе є свідоме читання, адже тільки тоді коли учень розуміє суть прочитаного, можна вважати що він опанував навичку читання. Одним із способів перевірки швидкості і свідомості читання молодших школярів, який започаткував Сухомлинський, є такий: поки учень читає текст, вчитель вивіщує на дошці яскраву картину, пов'язану зі змістом твору. Якщо школяр, читаючи текст, не зміг відірвати погляду від книжки, щоб роздивитися картину, запам'ятати деталі, відсутні у тексті, це означає, що він не вміє читати. Також дієвим методом навчання техніки читання є читацькі розминки на початку уроку. Їх можна проводити як з молодшими, так і з старшими школярами. Наприклад, багаторазові читання скоромовок або віршів, міняючи інтонацію і темп, читання з супроводом ритмічного постукування, читання по парах, або у два голоси "канонном".

Щодо видів читання, їх є два: читання вголос і мовчки. Перше триває впродовж усього навчання у початковій школі, а пізніше воно переростає в мовчазне. При навчанні дітей голосному читанню велику роль відіграє зразкове виразне читання вчителя. Саме він демонструє вимову слів, прочитування речень, абзаців і цілих текстів.

Окрім видів читання, існують ще його форми, які застосовуються при навчанні читання: індивідуальне читання, яке дозволяє здійснювати роботу з окремим учнем; хорове читання, яке допомагає вчителю вирівняти уміння і навички читання всіх учнів чи «підтягти» окремих з них до рівня інших; ланцюжкове читання, яке здійснюється шляхом читання тексту учнями по одному реченню, передаючи естафету читання сусідові; вибіркоче читання, при якому вчитель обирає для прочитування тексту тих учнів, уміння яких він хоче проконтролювати; читання в особах, яке застосовують при читанні окремих оповідань і при вивченні байок і казок.

У цій статті ми розглянули основні техніки навчання читання у початковій/основній школі читання та аналізували праці деяких вчених щодо даної проблеми. Також ми оглянули види і форми читання, та їх застосування на уроці.

ЛІТЕРАТУРА

1. Л. Заліток *Форми роботи з книжкою у педагогічній спадщині В. О. Сухомлинського* / Л. Заліток // *Історико-педагогічний альманах*. – 2009. – Вип. 1. – С. 70–80.
2. Савченко О. Я. *Методика читання у початкових класах: Посібник для вчителя*. – К. : Освіта, 2007. – 334 с.

Михайлишин А. І.

група мСОАМ–11 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)

Науковий керівник – доктор педагогічних наук, професор Задорожна І. П.

DEVELOPING THE PROSPECTIVE IT SPECIALISTS' FOREIGN LEXICAL COMPETENCE IN WRITING AND SPEAKING

Globalization processes, the growing role of communication, the development of multilingualism and other trends related to the need of speaking foreign languages exacerbate the problem of appropriate training. Modernization of the modern educational process is associated with increasing the level of foreign language proficiency. First of all, it concerns the improvement of

communicative competence, which is centered on the lexical basis of students and the ability to operate with it. Assimilation of the lexical component of foreign language communication is the core component of language learning. Despite the general recognition of the priority of this task, it is the lexical competence that causes difficulties for those who master the language, on the one hand, because it requires long work on vocabulary, and on the other – for teachers who have to organize work on lexical material to make it as effective as possible, by automating the use of the skill. Moreover, it is the teacher who must create the conditions for students to constantly use the acquired vocabulary, update, integrate and repeat it.

Lexical competence is a person's ability to correctly design their statements and understanding the speech of others, which is based on a complex and dynamic interaction of relevant skills, knowledge and lexical awareness [3, p. 309]. Thus, lexical competence includes lexical skills, knowledge and general language awareness or the ability to use them in all types of speech activity. The main component of lexical competence is skills, which are considered to be the ability to perform speech activities in intercultural foreign language communication based on acquired knowledge and skills, focusing on utterance rather than on language means [3, p.311].

Speech lexical skills are the basis of all types of speech activity, therefore, students of information technology need to develop lexical skills of listening, speaking, reading and writing. The process of learning foreign vocabulary begins with acquaintance with new lexical units, and its ultimate goal is the active use of tokens in speech activity. According to the concept of Yu. Passov, the skills of working with lexical material are formed firstly, the next stage is devoted to improving skills, and only after that the ability of operating with lexical units in speech activity develops [2, p.116].

The gradual formation of lexical competence ensures the acquisition of English vocabulary in educational communicative situations by prospective IT professionals, which will further contribute to their effective professional activity.

REFERENCES

1. Методика викладання іноземної мови у середніх навчальних закладах: підручник / кол.авторів під кер. С. Ю. Ніколаєвої. 2-ге вид., випр. і переробл. Київ: Ленвіт, 2002. 328 с.
2. Смоліна С. В. Методика формування іншомовної лексичної компетенції. Іноземні мови. 2010. № 4. С. 16–23.
3. Панова Л. С., Андрійко І. Ф. Методика навчання іноземної мови у загальноосвітніх навчальних закладах. Київ: Академія, 2010. 328 с.
4. Щеглова Н. В. Формирование коммуникативной компетенции в процессе обучения иностранным языкам. Историческая и социальнообразовательная мысль. 2011. № 4. С. 105–107.
5. Cook V. J. Second Language Learning and Language Teaching. London: Arnold, 2001. 262 p.

Мілян Х. П.

група АМ–43 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Довбуш О. І.

ПОНЯТТЯ «КОНЦЕПТ»

Поняття «концепт» – це багатозначний термін, проте саме значення слова «концепт» з латинської «Conceptus» означає «поняття» [3, с. 279]. Саме тому В. Долинський вважає, що термін «концепт» не є новим у лінгвістиці і ми можемо його ототожнювати з терміном «поняття» [2, с. 21]. Актуальність дослідження поняття «концепту» полягає в тому, що не існує серед науковців єдиного спільного визначення терміну «концепт», його структури і характеристики. Відтак, існують різні підходи до вивчення цього поняття.